

Timp și spațiu

Luca Daniel

Iubirea mea, rămasă fără timp,
a mai privit perdeaua de tăcere,
Avea în buzunar un anotimp,
ca un deșert rămas fără vedere.

Prin spațiu, începutul se sfârșea,
într-un scenariu cosmic, dar firesc...
Nu mai puteam să cred că ești a mea,
tot ce știam, era că te iubesc!

Te-am cunoscut în timpul fără timp,
cu el am scris iubirea și sfârșitul,
Dar, macii tăi te-au așteptat pe câmp,
să-ți desenez, pe-o șoaptă, răsăritul.

Să fi venit din universul meu,
nu am să știu, pe-acest pământ străin,
În părul tău, ating un curcubeu,
născut din lacrima acestui cer, divin.

Prin puncte cardinale, ziua-mi trece,
ecoul unui vis privește marea,
Te-ating ușor, îți simt doar mâna rece,
ce-mi desenează-n inimă, chemarea.

Las flăcările-n valurile-albastre,
cum să-ți pictez iubirea, printre ere?
Sunt un oraș cu stele la ferestre,
iar glasul tău e sfântă mângâiere.

Eu te cuprind cu brațele de soare,
e tot ce mi-a rămas să fac iubirii!
Nu pot lega cu lacrimi din izvoare,
nici spațiu și nici timpul fericirii.

Daniel Luca 21 02 2019